

azok-
re. Ha
om. —

Lap-
ellé. —

híveim

Kövér

illatos

zizi és

oban a

mátok

s ifju-

llott a

zsike.

adom.

ellemes

z örö-

mléke-

Almok

haltak

volna,

olgok-

neg. —

sül. —

ondha-

ltél. —

Fogsz

értek

gácssal

óra is

ó vár

lelke

öltönk.

en éne-

tudó-

. Amit

ól. —

vagy,

korai

Roth

Az el-

ához is

lkettő-

aszlaja

fejtést

ed be

n.

Kardos

elmez-

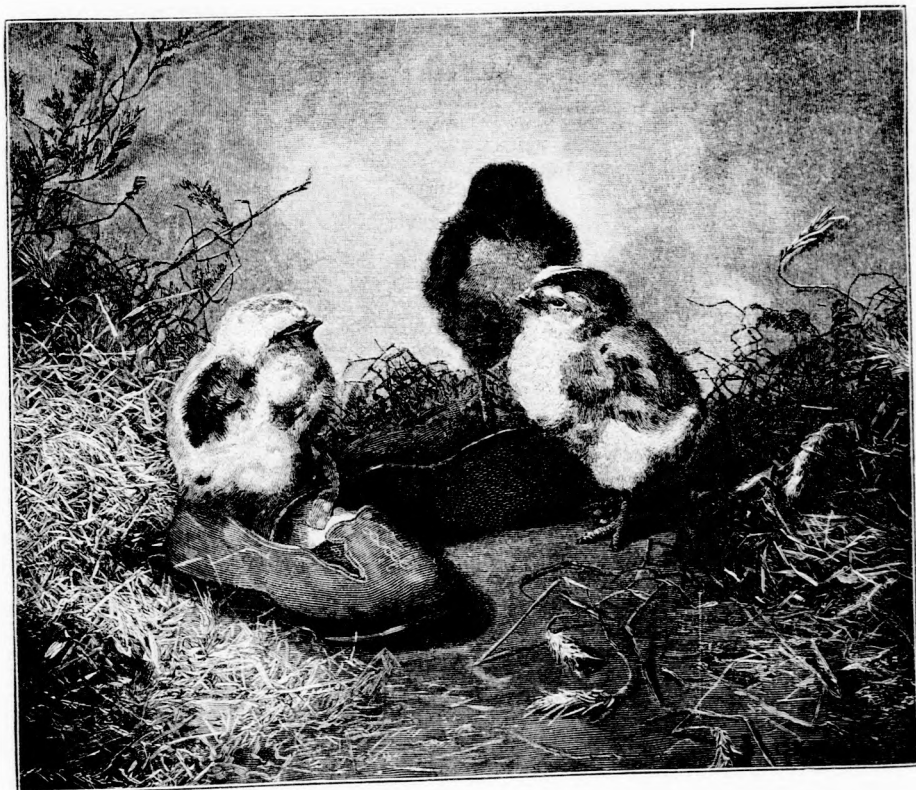
sonki-

i nem

. b.

Szerkeszti Forgó bácsi.

A BIRIKE CSIBÉCKÉI (Lásd a 262. lapon.)

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ALADÁR valóban nagyon meg is ijedt, meg is haragudott, mikor látta, hogy menedék-helye mindjárt az első napon nem titok többé. Ha pedig nem titok, akkor hamarosan nyakon csipik, haza viszik, nem kerül el a veszedelmet, mely elől menekülni akart. És ki árulhatta el más mint Irmuska, mikor egyedül ő tudott róla? Így bizzék az ember a leányfélében! Fecseg az mindjárt.

Ilyen gondolatok cikáztak át a fején, amint Kálmán és Béla láttára fölugrott és olyformán nézett körül, mint ha azt vizsgálná, merre fusson? De mégsem futott el, mert Béla lovag nevetve szólt:

— Mitől ijedtél meg annyira, vitéz nagymester? Csak nem mitőlünk? No, az már csak furcsa, ha a nagymester a saját lovagjaitól ijed meg.

Mond valamit. Hát nem is fog megijedni, hanem kivallatja őket.

— Mit kerestek itt? kérdé. Minek jöttetek ide?

— Furcsa kérdés! felelé Kálmán. Éppen csak azért jöttünk ide, amiért te. Itt akarunk játszani ma délután.

— Én nem játék kedvéért vagyok itt, jól tudhatjátok, ha már elárult Irmuska.

— Irmuska? Nem is beszélünk vele. Mit árulhatott volna el?

— Nem beszéltek Irmuskával? Akkor hát honnan tudtátok, hogy itt vagyok?

— Sehonnan. Nem tudtuk, csak gyantottuk. Dél előtt az iskolában az igazgató ur kérdezősködött utánad, de nem voltál ott, hát délben átnéztünk hozzád és megtudtuk, hogy otthon sem vagy. A nagyma-

mád ugyancsak aggódik is ám. Mi azonban vigasztaltuk, hogy rossz pénz nem vész el, majd rád bukkanunk mink valahol. És ide jöttünk, mert tudjuk, hogy szereted ezt a helyet. Ha nem találtunk volna meg: no, akkor eljászogatunk kettecskén. De így annál jobb; most együtt van a jeles Sárkány-rend. No gyere játszani!

— Játékról nem lehet szó, mikor veszedelem zudult a nagymester fejére, szólt Aladár ünnepies komolysággal. Inkább tart-suk meg a nagy tanácskozást, amely tegnappról elmaradt.

— Igaz biz' az, szólt Béla. Lássuk, mit határoztunk volna tegnap.

Ezalatt Kálmán és Béla lovagok már átmásztak a falon Aladár nagymesterhez.

— Kár, hogy nincs itt Irmuska, szólt Kálmán.

— Az nem baj, vélte a nagymester. A lovagok tanácskozásában a vár-kisasszony-nak úgy sincs szava.

— De lehet, ha a nagymester akarja, jegyzé meg Béla. Aztán itt van ám Boriska. Neki még sokkal inkább van jussa a vár-kisasszonyságra, mert ő e vár urának a leánya.

Ez a jeles ötlet nagyon tetszett.

— Igazad van, Béla lovag, szólt Aladár nagymester. És Boriska vár-kisasszony-nak talán még hasznát is vehetjük. Tehát megnyitom a gyülést. Üljetek le, nemes lovagok.

A lovagok leheveredtek a földre, mig Boriska váltig csodálkozott, mert biz' ő édes keveset értette, miért szölongatják az urfiak »lovag«-nak és »nagymester«-nek egymást. Még inkább álmélkodott, midőn Aladár nagymester, udvariasan rámutatva egy nagy köre, így szólt:

— Foglalj helyet, nemes Boriska kisasszony!

— Ó kérem! Nem vagyok én kisasszony, csak ilyen mezitlábas szegény leány...

— Mezitlábas, nem mezitlábas, az mind egy! Te a sólyomvári Sólyom nemzetség ivadéka vagy, ennek a híres ősi várnak a kisasszonya. Tehát helyet adok neked a gyűlésünkben, sőt arra is megkérek, hogy bölcs tanácsoddal segítségünkre légy.

Boriska ámult-bámult ezen a nagyszerű beszéden. Soha sem hitte volna, hogy ő ilyen fontos és nevezetes személyiség, nemes vár-kisasszony, aki nemes vitéz lovagokkal ül egy tanácsban, de sőt akitől bölcs tanácsot is várnak. El nem tudta ugyan képzelni, miféle bölcsesség telhetne ki az ő szegény együgyű fejéből; de készséggel szólt:

— Szívesen szolgálok az ifiuréknak, amivel tudok, csak hogy nem értem...

— Majd megérted, mondá a nagymester. Most hát figyeljetelek, miért vagyok itt és milyen hatalmas tervet sütöttem ki. Azt már tudjátok, hogy az igazgató ur ma reggel számolni akart velem...

— Igen bizony; kerestetett is és alkalmasint haragudott, hogy megint elmaradtál, szólt közbe Kálmán lovag.

— Az a számadás így alig ha még nehezebb nem lesz, mert még több van a rováson, tevé hozzá Béla lovag. Jobb volna, ha már lenyelted volna a keserű pirulát, úgy mint mi ketten.

— Csak hogy én nem akarok semmiféle keserű pirulát nyelni, nem is fogok! felelt a nagymester büszkén. Mert ha sikerül a tervem; ha majd megtudják, milyen nagy cél érdekében fáradoztam: akkor inkább keserűség és dicsőség lesz az osztály-részem

és büszkén, dús gazdagon térek vissza és mindenki irigyelni fog.

— Ez már valami! kiáltott fel Béla lovag. El is hiszem, ha a nagymester mondja; éppen csak hogy egy szót sem értek belőle.

— Hallgass, akkor hamarabb megtudod. Mert nektek, mint hű lovagjaimnak, részt akarok juttatni a dicsőségből és haszonból; hanem persze ki kell venni a részeteket a munkából is.

— Szólj, nagymester, mit tegyünk? Követünk mind halálig! lelkesedett Kálmán lovag.

Elmondta Aladár nagymester. Híven elbeszélte, hogy reggel már közeledni kezdett a nagy célhoz. Kánya uram magával vitte az elásott kincs helyére; de hát a vár ura türelmetlen és már rövid próbálkozás után abba kellett hagyni a kincskeresést, sőt Kánya uram örökre ki is tiltotta arról a nevezetes helyről.

— Már pedig bizonyos, hogy ha mi hárman látunk hozzá, hamarabb boldogulunk, mint ő egymaga. Bizonyos, hogy megtaláljuk a kincset. Természetesen átadjuk a vár urának, de minket is rész fog illetni belőle. Így módon tehát vissza szerezzük a sólyomvári Sólyom nemzetségnek a régi fényét és hatalmát, mi leszünk a megmentői, egyttal pedig saját magunknak jeles hirt és gazdagságot szerzünk. No's, hát nem nagyszerű lesz?

— Nagyszerű! Remek! kiáltá Kálmán lovag. Fogjunk rögtön hozzá!

— Már ugyan, hogy foghatnánk hozzá akár most, akár később? akadékoskodott Béla. Hiszen maga Aladár mondja, hogy Kánya uram kitiltotta onnan örökre, az az ajtó pedig csukva van.

Aladár nagymester önérzetesen mosolygott.

— Ezt én is mind jól tudom. De itt van Boriska vár-kisasszony, majd ő segít egy kicsit.

— Én? Hogy segíthetnék én? kérdé a leánya.

— Nagyon egyszerűen. Bizonyosan tudod, hol tartja atyád azt a kulcsot. Hát szépen titokban elhozhatod nekünk.

— Tudni tudom, de ez nagyon bajos, szólt Boriska habozva. Édes apám könnyen észre veheti. De ha az ifiurak éppen akarják, bejuthatnak a pinczébe más uton is.

— Hogyan? kérdék a fiuk mohón.

— Abból a pinczéből egy föld-alatti hosszú ut is vezet ki. Csak édes apám meg én ismerjük a pincze-ut kijárását. Hiába is látja más, mert nagy kövekkel van eltorlaszolva, mint ha omladék volna. Ha ezeket a köveket elhordják, bejuthatnak a pinczébe.

— Így még jobb! Vezess ahhoz a kijáráshoz!

Elvezette őket iziben; de amint oda értek, nagyon leesett az álluk. Óriási kőrakást láttak, csupa mázsás kövekből. Hárman együtt alig bírtak egy-egy követ csak meg is mozdítani. És amint megmozdították, még nagyobb lett a baj; fönn megbillent egy másik nagy kő és legurult, alig tudtak elég gyorsan félre ugrani előle. Jó szerencse, hogy agyon nem ütötte valamelyőket.

— Nem ér semmit! szólt Béla lovag. Én ugyan nem üttetem magamat ilyen ostoba nagy kővel agyon. Aztán meg hat hétig sem hordjuk el ezt a bolond nagy kőrakást.

Aladár nagymester és Kálmán lovag is éppen ilyenformát gondoltak.

— Ha másképp nem juthatunk be, akkor majd itt próbálkozunk, szólt a nagymester. De csakugyan kár volna erőlködnünk, ha az ajtón át könnyen bejuthatunk. Hát még is csak nézz utána, Boriska, talán megkeritheted a kulcsot és a lámpást.

Boriska huzódzott, de a lovagok nagyon ráestek.

Gondold meg, hogy a te javadra lesz, szólt Kálmán lovag. Gazdag leszel, nagy uri kisasszony leszel, akár egy herceg-kisasszonnyal sem cserélsz.

— Igen ám, de ha édes atyám megtudja...

— Nem fogja megtudni, csak mikor már urrá tettük, kezébe adtuk a kincset, mondá Aladár nagymester. Éppen most nincs is itthon és ha megjön, akkor sem fogja a kulcsot keresni. Én már tudom a szokását. A múlt éjjel ásott, tehát ma korán le fog feküdni. Mi olyankor fogunk mindig ásni, mikor ő pihen. A szerszámokból pedig csak a csákányra van szükségünk, mert a föld nagyon kemény. Nem fog neki föltünni, ha ezt az egyet nem látja; azt hiszi, ott hagyta a pinczében.

Addig-addig unszolgatták, hogy Boriska végre is teljesítette a kívánságukat, elő hozta a kulcsot, lámpást, csákányt. Kevéssel utóbb benn voltak a kincses pinczében s Aladár óvatosan magukra csukta belőlről az ajtót.

— Így ni! Nem lephet meg senki. Most dologra! Ki tudja? Hát ha mindjárt ma szerencsénk lesz?

Erre még az akadékoskodó Béla lovagnak is fölragyogott a szeme. Hát ha csakugyan beüt a szerencse?

Jaj de egyszerű volna!

(Folytatása következik.)

zám.

akkor
ester.
k, ha
még
meg-

gyon

lesz,
nagy
g-kis-

meg-

r már
mondá
acs is
gja a
kását.
le fog
ásni,
g csak
a föld
ni, ha
agyta

oriska
hozta
utóbb
ladár
ajtót.
Most
t ma

lovag-
csak-

KARMOS ÉS CZINCZI. (Lásd a 267. lapon.)

A BIRIKE CSIBÉCSKÉI.

(Képpel a czimlapon.)

ÜGYES gazdasszonyka volt Birike. Már azt is jól tudta, hogyan kell gondozni a tyúk-mamát, hogy apró csibéket költsön neki.

Minden reggel lejárt az alsó konyhára megnézni az öreg Lidi nénit, hogy eteti és itatja a kotlókat. Némelyik tyúk maga jött ki az üllő-kosárból, a másikat Lidi néni emelte le a rostáról, ahol fészke volt — s ugyan-csak gyorsan pityegtették fel a kukoriczát, vagy másféle szemet, amit szórta nekik. Víz is ittak és aztán visszasiettek tojásaikhoz, mert hát féltették őket.

Mikor Birike először látott ilyen fészken ülő tyúkot, azt kérdezte az öreg Lidi nénitől: hogy van az, hogy oly soká és nyugodtan ül az a tyúk? Hiszen máskor anynyit lármáz és röpköd az udvarban!

Lidi néni így felelt:

— Hát bizony, kedves Birikém, csak azért, mert tojásokon ül és fél, hogy valamelyiket eltöri, ha nem vigyáz reájok; pedig akkor vége egy kis csibéjének. Hiszen azért melengeti testével a tojásokat, hogy azokból kis csibék keljenek ki. Ha a tojások jók, akkor mindegyikből kél ki egy kis csibe.

Azért járt most Birike oly szorgalmasan az alsó konyhára. Várta a kis csibéket.

Végre, három hét múlva, egy vasárnap reggel, mikor lemegy Lidi nénihez, hát ezzel a hírrel fogadja Birikét:

— Van ám már két kis csibénk! A többi is most pityegteti kis csőrével a tojás héját, szeretnének már kijönni.

Hogy örült Birike! Nézegette a kedves kis állatokat, melyek anyjuk szárnyai

alá bujtak. Ügyes, fürge kis jószágok voltak, de látszott rajtuk, hogy félnek. Annál hatalmasabban védte őket az ő tyúk-mamájuk. Mert ha csak közelébe ment valaki, olyanokat kárált, mint ha azt mondta volna: »Mindjárt kikaparom a szemedet, csak bántsad az én fiókáimat!« Nem is közelített hozzá senki, míg csibécskéi mind ki nem keltek. Akkor aztán kivезette őket nagy büszkén a baromfi-udvarra.

Piczi, gyenge lábaikkal hogy szaladtak a tarka kis bohók! Anyjuk pedig így hívogatta őket: »Kot-kot-kot!« S ha valami bogarat, vagy férget talált, látni kellett volna, mily szépen osztotta el köztük!

E naptól fogva Birike pártfogásába vette tyúk-mamát és apróka csirkéit. A kicsikének minden reggel köles-szemet s egy cserép-tányérban vizet adott.

Oly kedvesek voltak, amint kis csőrükkel a szemet csipegették, utána a tányér szélére állva, vizet ittak, és mielőtt lenyelték, az égre néztek. Édes anyja azt mondta Birikének:

— Ilyenkor megköszönik Istennek, hogy gondol reájok és nem éheznek, nem szomjaznak. Az állat is érzi, hogy a jó Isten szereti és ahogy tudja, úgy köszöni meg jószágát.

A kotlónak is adott Birike kukoriczát, sőt napjában többször is, mert ez egyszerre nem tudott sokat enni, éppen úgy, mint a kis csibék.

Öröm volt látni, mily szépen növekedtek a Birike jószágai; mert később aztán kis libái, kaecái, pulykái s még apró kis gyöngytyúkjai is lettek. Hogy vigyázott és gondolt reájok, ha esős, rossz idő volt! Lidi nénival együtt hordta őket a tyúk-ólba, hogy csak egy is el ne veszzen közülök.

Szerette és óvta őket, amiben édes anyja is segítségére volt.

Birike öcsse, Aladárka is sokszor elnézette kicsi nénye baromfiait.

Egyszer, hogy egy kis liba az udvaron felállított vályuból vizet ivott, csőrét a fűben megtörülte. Meglátja ezt Aladárka s így szól édes anyjához:

— Ugy-e, anyuskám, a kis libának a füvecské a törülközője? Mert én láttam hogy, amidőn ivott, oda törülte a csőrét.

Édes anyja mosolygott s azt mondta:

— Bizony, a kis liba is szereti a tisztaságot; mennyivel szebb, ha a gyermek is tiszta!

Amint Birike nagyobb lett, korábban is kelt fel.

Édes anyja azt mondta, hogy a kakas, a tyúk s a többi baromfi is mind korán kel és ha akkor mindjárt nem kapnak enni, hát elszélednek, pedig a reggeli evés esik nekik legjobban.

Ily gondos rend-tartás mellett szépen növekedtek a Birike jószágai, s nagy öröme telt is bennök, midőn ősz felé a baromfi-udvarra ment s az ő kis neveltjei, a csirkék, a gyöngyikék s a háztetőn a galambok is mind megösmerték s hozzá szaladtak, felé rebbentek s a vállára szálltak. Mert nagyon szerették az ő kis gazdasszonyukat.

Ilyenkor mindjárt be is futott Birike az ő édes anyjához s nem sokára eleséggel tért vissza és boldogan szórta nekik kis kötényéből.

Minden hasznos foglalkozás, legyen az bármilyen csekély: örömet szerez.

Eliz néni.

A GYÁVA SORSA.

NEM adoma, nem is mese, hanem igaz kis történetke ez. Aki elmondta, az félszázaddal ezelőtt, 1849-ben egyik legvitézebb és leglovagiasabb honvéd-tábornok volt: *Leiningen* gróf. Mint vértanu halt meg Aradon, de halála előtt följegyzett egyet-mást a honvédek dicső csatáiról.

A hazáért, szabadságért életet, vért áldozni kész vitéz tisztek vezették a hős honvéd sereget. Ám, mint a tiszta buzában is akad konkoly, a lelkes honvéd tisztek közt is akadt elvétve, aki nem volt méltó e dicső névre.

Nagy hangon dicsekedett egy ilyen szájhős, becsmérelte társait, kétségbe vonta bátorságukat és különbnék hirdette magát.

Egy napon ismét így hetvenkedett s véletlenül meghallotta följebb való parancsnoka is.

— Holnap valóban szükség lesz ilyen elszánt hősökre, mint ön, mondá. Az ellenség közel van, döntő csatánk lesz.

Más nap meg is indult a nagy csata. Lelkesen, halál-megvetéssel rohantak a honvédek a harciba. Rohant az a zászlóalj is, melynek a szájhős is egyik tisztje volt.

Nem hetvenkedett már. Amint oda értek, ahol sűrűn hulltak az ellenség ágyuinak golyói, kitünt, hogy gyáva, remeg. S a vad csata-zajban, puskapor-füstben, nagy kavardásban egyszerre csak furfangos ötlete támadt.

Vastag fa mellett haladt el rohanva a honvéd-csapat. A gyáva tiszt észrevétlenül félre állt, engedte, hogy egész csapata előre rohanjon, ő maga pedig azután — meglapult a vastag fa mögött.

— Így ni! Itt nem érhet az ellenség golyója. Ha megfutamítják az ellenséget, majd előrohanok és én is ott leszek.

Szépen kieszelte. De mi történt? Egy ellenséges granát a fa mögött robbant szét és szerte röpülő darabjai hátban érték a bujkáló gyávát, aki súlyosan megsebesülve terült el. Így találták meg később. Már akkor haldokolt.

Hamar kiderült minden. A fa mögött lappangva, szégyenletesen *hátról* volt megsebesítve, nem elől, mint azok, akik vitézül harcoltak.

Az lett hát a sorsa, hogy bár gyáván bujkált, a veszedelem mégis utól érte; csak hogy nem vitézi dicsőséget, hanem szégyent aratott vele.

JAJ, JAJ!

Mi történt hát?

Mi a baj?

Ki döntötte fel a téntát?

Miért ez a szörnyű zaj?

Nincs most a téntáról szó —

Ez egészen más dolog ...

Borzasztó!

A szakácsné háborog,

Arzán verejtek csorog,

A haja még égnek áll

S fel a székre retirál ...

Ugyan már!

Ezért a házat felverni ...

Hiszen semmi

Csak egy pár

Sváb bogár —

Ezért kiabálni kár.

NEM-LIGET ÉS IGEN-HAZA.

— Peldázatos mese. —

HOL volt, hol nem volt . . . azaz dehogy! Nem volt, hanem van. Még pedig nagyon különös, sajátságos két tartomány van egymás szomszédságában. Nagyon népes mind a kettő fiatal gyermek-népséggel. De ó! . . . milyen különböző a sorsuk az egyikben s a másikban.

Borus egü tájék az egyik, melynek Nem-Liget a neve. Leány, fiu, kisebb, nagyobb botorkál ide-oda benne csodálkozva, boszankodva s nagyon elégedetlenül. Már hogy is ne, mikor itt mind hiába ismétli, amit annyira megszokott, hogy: »Nem!« meg »Azért sem!« vagy »Ezt akarom!« Éppen amit akar, azt meg nem teheti s amire »nem«-et mond, arra »muszáj«-t kap válaszul. És hozzá még mennyi gyötrellem kíséri!

Pompás érett gyümölcs integet a fákról, de hiába nyul a kéz feléje, elérni nem lehet. Nagy ládákból tömegtelen a jobbnál jobb csemege, sütemény, czukorka; de próbálj csak hozzá férni! Ó, mily boszantó! Vas pánttal van levasalva, hét lakattal lelakatolva. Nincs benne mód, hogy valaki a kincshez hozzá juthasson.

Tarka papagáj ül az ágon, épp csak föl kell

nyulni érte. Jaj, a hamis dehogy is akar játzó-társul elszegődni! Nagyot csip erős csőrével és ijesztően rikácsol. No, de szerte hevert sok könyv. Talán szép tündérmese, az nagyon kedves multság. Az ám! Csupa rettenetes leczke, számtani feladvány, melytől futva menekül, aki bele pillantott. Menekül a sűrű bokrok felé, ott jó suhogó vesszőt lehet törni, azzal játszani. Dehogy is! Nem törik le a vessző, ám suhogni suhog, vissza csattan és nagyot üt: akit ér, ugyan fölszisszen és tovább fut végképen elkese-redve.

Már talán ki is futna ebből a komor, ködös kínos tartományból. Ha megtalálja az igazi utat, nem is lehetetlen a menekülés. Ott vezet az ut a nagy tó mentén, melynek kristály-tiszta vize híva-hívja a bolyongót, hogy csak fürödjön meg benne, akkor bátran mehet odább és boldog célhoz fog jutni.

Csoda ereje van e viznek. Bele lépni eleinte nem kellemes; aki félős, gyöngye lelkü, dideregve retten vissza. De aki elszántan merül bele, csakhamar jótékony meleget érez s észre veszi, mint tisztul le róla a dacz, konokság, makranczosság csunya máza s mint fakad szívében a jóság, elméjében az okosság. Fölvidulva, megerősödve siet tovább s im egyszerre ott van a szomszéd tartományban, a bűbajos Igen-Háza városában.

Derült nap mosolyog folyvást e gyönyörű város fölött, felhő soha nem takarja s éjjel szelid fényű csillagok ragyognak az örök kék égboltozaton.

Akik benne laknak, bűt és gondot nem ismernek s ha valakit mégis baj ér, iziben vigasztalást lelt, fölszárítják könyeit, gyöngéd szeretet gyorsan orvosolja a bajt. Nyu-

godtan dől este ki-ki nyugalomra, álmát nem zavarják ijesztő rémképek. Miért is zavarnák? A leczkójét tudja, a dolgát elvégezte s ha ezt vagy azt hibásan tette vagy feledékenységből tán elmulasztotta: alig szólt az intés, már hajtott is rá nagy készséggel, vidám hangon mondván:

— Igen is mamácskám!

Itt is görnyed a fa érett gyümölcstül s aki megkívánja, annak ölébe hull. Zengő madár az ágon vig csattogással gyönyörködtet s czicza, kutyus, bárány, csacsi enyelgő játéokra mindig kész jó pajtás. Remek csemegének is van nagy bősége, még pedig nem vaspántos, lakatos ládában, elérhetetlenül, de pohárszékről integet csábítóan s mikor megjött az ideje, mindenkinek bőven jut belőle.

Nem csoda, ha itt csak boldog arczot látni. Aki korán reggel vidám szívvel kel föl, jó kedvvel szaporán elvégzi a dolgát, azután boldogan él örömeinek, ebben is, abban is a bölcs és szerető vezető szavára mindig azt feelve:

— Igenis! Azonnal! Szívesen!

Ki ne kívánczozna e boldog tájékra? Vannak is ott sokan olyanok is, akik minden baj és tévelygés nélkül egyenest megtalálták az utját. De aki a ködös, mogorva Nem-Ligetbe tévedt, az csak sok szenvedés, rettegés és könnyhullatás árán válthatja ki magát onnan s áldhatja a Gondviselést, ha végre valamiképen mégis eljut Igen-Háza boldog tájékára.

KARMOS ÉS CZINCZI.

(Képpel a 261. lapon.)

KESBE állt Karmos czicza, mert czinczogást hallott amonnan a fal tövéből. Nem is tévedett, mert ott lappangott Czinczi egér urfi egész csapat jó pajtásával.

Várt Karmos sokáig, de hiába várt, nem jött elő senki az egér-lyukból. Végre bizony elnyomta a buzgóság, elszunyadt. Czinczi urfi pedig észre vette.

— Kifogtunk rajtad, ravasz Czicza. Tudtuk, hogy itt leskelődöl. Most pedig még meg is tréfálunk, megcsufolunk. Vitéz egér ifjuság! Kinek van bátorsága, hogy kövessen?

— Hová? Tudsz valahol jó sajtocskát? kérdék az egér pajtások.

— Azt nem, de megtréfáljuk a gonosz Karmos cziczát. Mélyen elaludt, hát kísértálunk, körül tánczoljuk, aztán a tulsó fal alatti lyukba vonulunk, onnan adjuk tudtára, hogy elsétáltunk mellette. Fog majd mérgeledni!

— Csiklandós vállalkozás! vélte Finczi egér-kisasszony. Hát ha rosszkor ébred föl? Nem tanácsos a hetvenkedés.

— Gyáva, aki nem követ! szólt Czinczi és nagy-hetykén ki is osont már a lyukból.

Lám a czicza nem mozdul, valóban alszik. Neki bátorodott a többi is és csufolkodva tánczolták körül a gyülölt ellenséget, addig-addig, mignem Czicza koma nagyot ugrott.

Bezzeg volt most nagy riadás, futamodás! Epp csak Czinczi nem futott; de nem ám mint ha nem akart volna, hanem mert hajh!... őt érte a Karmos rettenetes karma.

Hogy volt, mint volt azután, senki sem tudja bizonyosan; de a hetyke Czinczit soha sem látták többé. Pajtásai megsírták és egymást így vigasztalták:

— Legyen hasznunk a sorsából, szolgáljon ez okulásul, hogy a hetyke hetvenkedést utóléri a büntetés!

NAGYRA TERMETT FIÚ.

*Látjátok e karsu fiút,
Ezt a szép kis tengerészt?
Ismeritek ezt a bátor
Nézésü ifju vitézt?*

*Még csak serdülő legényke,
S már nagy hivatalt visel;
Napjait szoros munkával,
Nem játékkal tölti el.*

*Aki bánatos-komolyan
Fegyverével itten áll:
Az nem más mint — ő felsége,
Alfonzó spanyol király.*

É B R E D É S.

*Kifakadt, fölébredt újra a természet,
Akár ébredező csecsemőnek nézzed.
Még csak nyíló virág, de gyorsan nő, fejlődik
S a színes virágban édes gyümölcs rejlik.*

A VÉN MANÓCSKA SZERENCSEJE.

— Apróka mese, képpel. —

ZSÉMBELT az öreg kis manó, nagyon elégedetlen volt.

— Megvénültem, hajam, szakálam deres lett és nem jártam odább az erdőnk szélénél. De biz' én tovább nem maradok itt! Megyek világgá egészen az Óperenciás tengerig.

— Legyen eszed, öreg! szólt a manók királya. Maradj te csak szépen itthon,

ahol jó dolgod van, minden bokrot ismersz és boldogan éldegélsz.

— Nem én! Megyek!

Épített hajót magának, persze piczit, amilyen maga is volt. Lebocsátotta a folyóra, bele ült, kifeszítette a vitorlácskát és nagy büszkén és boldogan elvitorlázott világgá.

Azaz, igazában csak megindult. Alig hogy egy darabocskán eluszott a hajócskája, meglátta egy kandi hattyu, mely ott lubiczkolt a vízben.

— Ejnye ni, de furcsa szerzet! Mi lehet, ki lehet? Meg köll nézнем közelebből.

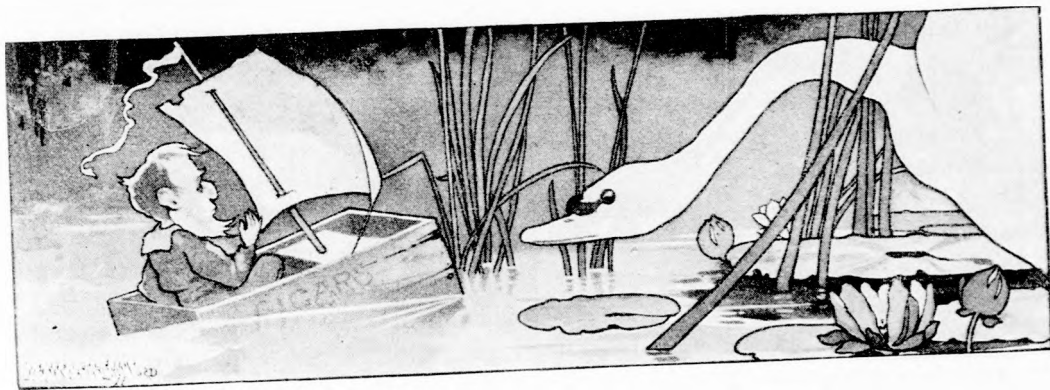
Rábocsátkozott a vizre s gyorsan uszva oda ért a kis manócska hajócskájához. De hogy gyorsan uszott, megmozgatta egy kicsit a vizet, a hajócska veszedelmesen libegett.

— Mit akarsz, te gonosz? riadozott a vén manó. Menj dolgodra, hagyj békében.

— No, te ugyan bátor hajós vagy! szólott a hattyu.

S mert bántani nem akarta, gyorsan megfordult, eluszott. Ám ezzel még inkább fölkavarta a vizet s megesett a baj: a hajócska fölfordult, a manócska vízbe esett. Szerencsére sás és nád volt közel, megfogózott, kimászott, de hajócskája oda veszett. Ő maga csuron vizesen, szörnyen mérgesen sietett haza és panaszra ment a királyhoz, büntesse meg azt a gonosz hattyut.

— Megbüntessem? Ellenkezőleg, megjutalmazom, felelt a király. És te magad

A VÉN MANÓCSKA SZERENCSEJE.

viszed neki a jutalmat, meg is köszönöd, hogy ilyen szerencsét hozott reád.

— Mi szerencsét? Hogy fölfordított hajóstul? Köszönöm szépen!

— Igenis, megköszönheted. Mert gondold meg, jó öregem, ha ily gyöngé volt a járműved s kiérsz vele a tengerre, ott az első hullám fölborítja, de onnan meg nem menekülsz. Aki tehát oktalan vállalkozást idején akaszt meg, jót cselekszik s igazában

szerencse az, amit a botor kalandos szerencsétlenségnek gondol.

Megvakarta ősz fejét a vén manócska.

— Biz' az talán igaz is. Jobb itthon, mint valami czápa gyomrában. És nem zsémbelt többé, hanem otthon élt tovább boldogan.

ANIKÓ ÖRÖME.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

SÉTÁRA indult Anikó a mamával. A séta-téren fog labdázni több játzó-társával, meg is hívja őket a jövő hétre nagy ozsonnára, a születése napja ünnepére.

Ilyen vig célzattal indult, de nem egészen jutott el ehhez a céljához. Amint az emeletről leértek az udvarra, megpillantotta Janikát, aki nagyon bús képpel ült az udvari kis lakás ajtajának a küszöbén. Jól ismerte a szelid jó fiúcskát, aki sokszor vitte föl neki csupa szivességből a labdát, melyet játék közben az emeletről leejtett.

Meg nem állhatta, hogy oda ne menjen hozzá.

— Mi bajod, Janika? Beteg vagy?

— Én nem, felelé sóhajtván Janika. Hanem Teruska!

— No, azért ne busulj oly nagyon. Majd jobban lesz.

A fiúcska nem felelt, csak újra sóhajtott. Anikó sugva szólt a mamához:

— Mamácska, nézzük meg a kis beteget, hát ha segíthetnénk valamivel?

— Jól mondod, kedvesem.

Bementek. Nagyon szegényes szobácskába léptek be. Ott ült lecsüggesztett fejjel a szegény, özvegy anya, ölében a láztól kipirult képű kis beteggel. Hamar megtudhatták az egész bajt: nagy volt itt a szegénység, nem telt sem orvosságra, sem betegnek való jóféle táplálékra.

Nagyon megilletődve távozott Anikó s amint künn voltak, így szólt:

— Kedves mamácska, úgy sajnálom azt a kis Teruskát! Meg a jó mamáját és Janikát is. Ugy szeretnék segíteni rajtok, ha tudnék!

A mama egy pillanatig gondolkozott.

— Minden esetre segítünk. Csak az a kérdés, te-é vagy én. Ha te kívánod, átengedem neked a jó tett örömét.

— Ó, ha az lehetséges volna! De mit tehetek én, mikor semmim sincs!

— Van módja, hogy segíthess, de egy kis áldozatodba fog kerülni. Mindjárt megmagyarázom.

Anikó elkomolyodva, elgondolkozva hallgatta, amit a mama azután mondott. De nem habozott sokáig, hanem igaz szívvél szólt:

— Legyen úgy, mamácskám! Áll az alku!

Es elment ugyan sétálni, labdázott is, de a játzó-társait nem hívta meg vendégségre. Ellenben a beteg Teruskának még az-nap megvolt az orvossága, jó ételkéje, mindene, ami köllött. Anikó pedig minden nap többször meglátogatta s a kis beteg, mindnyájuk öröme, gyorsan föllábadt. Nem sokára már ismét vígan gagyogott s mikor Anikó egy napon ismét meglátogatta, éppen nyujtogatta a kezeckéit a szegényes szoba egyetlen ékessége, egy nagyon szép virág után. De Janika komolyan szólt:

— Mindent kívánhatsz, kicsikém, csak éppen ezt nem. Ez az én kedves virágom, nagy gonddal ápoltam, te kis együgyücske pedig mindjárt elpusztítanád.

— Igazán kár volna, nagyon szép virág, jegyzé meg Anikó.

Más nap virradt fel az a nap, mely nagy multság és vendégség napja lehetett volna, az Anikó születése napja. De nem lesz vendég, sem vendégség; mert az az alku, melyet a mama Anikóval kötött, ebből állt:

— Ha jót akarsz cselekedni, megteheted úgy, hogy ami költséget a születés-napi ven-

dégségé
fordítsd

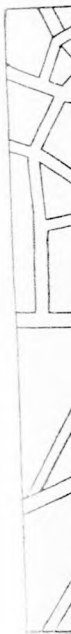
Hát e
vidult f

És A
semmit.

reggel a
szép me

szép vir

A
utvesz

es Biri
Leipniz
benő, I
Bóth J
Schack
omog
Em
arsze

dégségedre szántam, előre átadom neked, fordítsd jótékony célra, ha akarod.

Hát ezen az áron gyógyult meg Teruska, vidult fel Janika.

És Anikó nem sajnálta. Nem is kívánt semmit. Pedig mégis várta valami, amint reggel a háló-szobácskájából kitépett: két szép mesekönyv, a szüleitől, meg aztán egy szép virág.

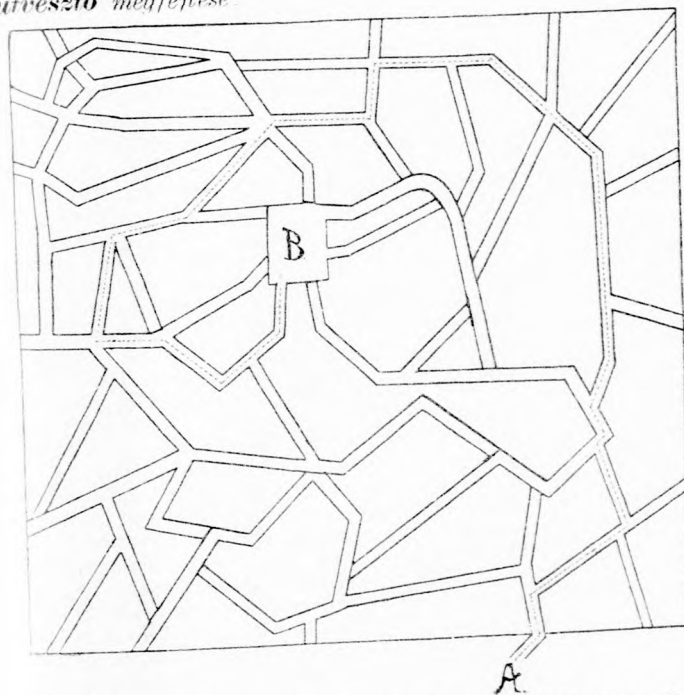
— Ó, hisz ez a Janika gyönyörű virága! szól Anikó.

— Igen, ő hozta, mondá a mama. És kéret, fogadd oly jó szíved, amily igaz hálával ő adja.

A virág édes illattal töltötte be a szobát, Anikónak pedig édes öröm töltötte be a szívét: az önzetlen jó tett nyomán fakadó boldog érzés öröme.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 15-ik számában közölt utvesztő megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Kontur Noémi, Stern Jolán és Birike, Lakner Margit, Hajnik Miklós, Romeiser Márta és Jolán, Böjpniker Iduska és Mátyás, Jurenák Gizi, Dapsy Klementina, Kövesi Jenő, Hirsch István és Arisztid, Rozsnyay Sárka és Lilike, Urbán Elly, Both Józsi, Fidler Jolánka, Jánoska József, Adler Sarolta és Radó, Schack Ella, Rombay Lili és István, Neumann Lili, Miksik Juliska, Somogyi Margit, Bayer Anti, Bründl József, Töpler Gyula, Mäder Hedvig, Emma, Goldstücker Terecsike, Lengyel Margit és Kálmán (A levelet írta nem Margit írta. Mert akkor rendesebb volna, F. b.), Szabó

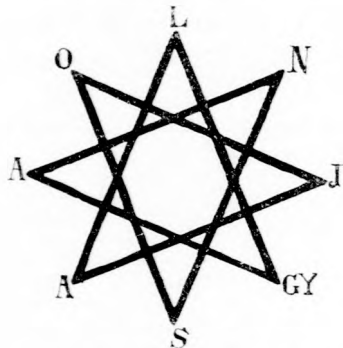
Mariska, Falcione Helén, Vámosy Loránt, Komlós Andor és Tibor, Csia Erzsike, Badics Gizella, Klébl Ágnes, Löderer Elza, Tonheiser Geluska, Kiss Margitka, Herczog Dóra és Vilma (Akad a házatoknál álló a papiros rojtos szélének megnyirbálására? F. b.), Wurm Betty, Beke Iluska, Follinus Kornél, Hollós László, Forster Jolánka, Kummerer Paula, Koller Sárka, Kossaczky Gyula, Jörg Mariska, Vész Andrea, Berényi Erzsike és Margit, Szondy György, Schmidt Erzsike, Kövér Margitka, Gyóry Sarolta, Neoschil Antal (Ne tépd le a papirost! F. b.), ifj. Juresek Viktorka, Törs Tibor, ifj. Muraközy László, Schröder Etelka és Radó, Klein Olga, Giller Zoltán, Andreánszky Pisti, Merlin Lizi, Pap Lilike, Háy Irén és Juliska, Veress Gizi és Józsi, Schleiminger Pista, Nagy Vilma, Gerle Margit, Geszner Olga, Rickl Ilona, Kazy Péter, Steiner Olga, Leo, Dezső és Miska, Körmendy Tibor, Borros Emmike, Szántó Pista.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Vámosy Loránt*, *Budapesten*, kinék a jutalomkönyvet (*Roszesont Ferke kalandjai vizen és szárazon*, elmeséli *Ida néni*, számos képvel, díszes angol vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt 14-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Péterfy Vilma, Szondy György, Schönstein Mariska, Preisach Frida, Zombory Böske (részben), Braun Gyula, ifj. Kleisl Gyula.

Rejtett név.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Költemények és elbeszélések, az ifjuság számára gyűjtötte Füßy Tamás, színes táblába kötve.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.
2. Irkából tépett papirosra levelet ne írj.
3. Levelet be ne porozz, be ne poczázz.
4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfjtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
6. Amí pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj a szerkesztőhöz.
7. Leveled papirosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.
8. Csak fekete tentát használj írásra.
9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos beczéző nevet ne használj.
10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.**

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Valkó Gáborka. Ásvány-gyűjteményem ugyan nincs. Egy füstös-topáznak birtokában vagyok csupán, melynek szépen csiszolt kristályaiban örömöm telik. A csiszolást persze nem emberi kéz, de maga a természet végezte rajta. Ha egyszer meglátogatsz, szívesen megmutatom. — **Merlin Gizi.** Rajzod világos, tehát megfelel céljének. Szépen rajzolni csak keveseknek adatott. — **Kövér Margitka.** Nem panaszkodhatok: ha a nyuszi nem is, de egy-egy édes mókuska hozott nekem is husvétit tojást. Szeretném látni a te hugocskádat, »az arany hajú« Erzsikét. — **Losonczy Feri, Kendi Mariska, Jávorka Sándor** helyesen szerkesztett találós-mészt s rejtvényt küldöttek be. Közlésüket éppen csak az gátolja, hogy nagyon is könnyen kitalálhatók. — **Giller Zoli.** Ügyes. Besoroztam. — **Roth Józsi.** Orvosi tanácsokat nem osztogatok. Csak jár talán orvos a házatokhoz? — **Kmrn.** Régi dolgok. — **Falcione Helén.** Éppen 10.001 olvasója van. Leveled csakugyan teljesen meglelel. Irént köszöntöm. — **Ebersz Kornél.** Hát össze adva a kása, táská sat. szókat: mi származik belőle? Név, példa-szó vagy mi egyéb? Ezt elfelejtetted megírni. Ha gondoltál ilyesmire, a feladványt a megfjtéssel együtt küldjed be. — **Stern Jolán és Birike.** Megjelen. — **Jörg Mariska.** Így van a legjobban: meg vagyunk egymással elégedve. — **Komlós Andor.** Ha egyszer olyan takaros verset fogsz írni, mint amilyen levelet: kedvelt költő válhatik belőled. — **Fke.** Igaz biz' az, de nagyon. Hanem hát tudhatná, hogy én a czimre nem vagyok tekintettel. A czim-osztó műhely másodfőnöke előtt persze súlyos mulasztás. Ez boszulta meg magát rajtam. A tót névnek megmagyarítása szintén galibaszamba megy ott. Okozója egyébkint a megrögzött bauritis. A »tisza« nyomás sem váltotta azonban feketére a szürkét. Ez is egyik híressége az e tekintetben régóta kiváló tehenészetnek. És igaz az is, hogy a csupasz képű Sass uramba nem igen lehetett bele nyugodni. A többit aztán egy kis helyreigazitással a kerékvágásba visszazökkentjük. Egészen véve pedig: kár, hogy meg kellett szünnie a régi, már-már hajdani tőzsomszédságnak. — **Sándor Endre.** Kettős szénsavas (és nem kénsavas) mész kapható a Kochmeister-féle üzletben is. (Arany János utca.) — **Gáspár Géza.** Ó áldott, ó áldott, a Géza írása! — **Körmendy Tibor.** A szerencse kerekét nem én forgatom. A másikkal a kiadó-hivatalhoz kellett volna fordulnod, mint ezt a »Forgó bácsi 10 parancsolatjában« megolvashatod. — **Több levélről a jövő számban.**

LEVELEZÉS.

Szabó Mariska (Kis-Martón) a hozzá beküldött kép. lev. lapokat szívesen viszonozza hasonlókkal.